

Arrest

**nr. 259 123 van 5 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal verklaarde zijn eerste verzoek kennelijk ongegrond omdat hij niet aannemelijk maakte in een bloedwraak te zijn verwickeld met de familie van S. S.. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. X van 2 juli 2020.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaarde verzoeker nog steeds de bloedwraak te vrezen waarin hij met de familie van S. S. verwickeld is, zeker nadat een nieuwe verzoeningspoging in juni 2020 strandde. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij de volgende documenten neer: een nieuw attest van de verzoeningscommissie van 1 september 2020; een notariële verklaring van 3 september 2020 waarin I. H. bevestigt dat hij omwille van een vete bij hem onderdook gedurende een jaar; en een notariële verklaring van 3 september 2020 waarin de tante van zijn echtgenote bevestigt dat hij omwille van een vete bij haar onderdook gedurende een half jaar.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering

van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "1. VERZOEKER deed zijn tweede asielaanvraag op 24.09.2020 en deze aanvraag werd overgemaakt aan verweerster op 16.10.2020 blijkens de bestreden beslissing.

Voor rekenig van zowel VERZOEKER als diens echtgenote werd door hen nav van deze tweede asielaanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal originele documenten ter hand gesteld waaruit blijkt dat zij wel degelijk in ALBANIË zeer ernstig worden bedreigd ingevolge bloedwraak en er vrezes voor hun leven en dit van hun kinderen, dit ingevolge een moord gepleegd door een familielid van VERZOEKER, F. K..

Zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als ten overstaan van verweerster heeft VERZOEKER dus formeel authentieke stukken bijgebracht.

Volgens de bestreden beslissing werden deze enkel in kopie bijgebracht, quod certe non.

(...)

Blijkbaar heeft de DVZ op 24.09.2020 het niet nodig geacht deze originele stukken in ontvangst te nemen (zie stuk 4) maar heeft zij gemeend deze stukken te kopiëren en in kopie aan verweerster toe te sturen en de originelen terug te geven aan VERZOEKER en diens echtgenote.

Verder werden aan VERZOEKER en diens echtgenote op 24.09.2020 louter nietszeggende vragen gesteld die geenszins ter zake doen en wijzen op onzorgvuldigheid en de onwil tot volledige bestudering van de tweede asielaanvraag door zowel de DVZ als verweerster, nu verweerster in de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van de door VERZOEKER bijgebrachte nieuwe stukken zagezegd in kopie, niet van dien aard is om deze als 'nieuwe elementen' te kunnen beschouwen, quod non. (...)"

Daargelaten de discussie of verzoeker al dan niet originele documenten heeft voorgelegd op de DVZ en deze al dan niet in originele vorm zijn overgemaakt aan het CGVS, wijst de Raad er op dat verzoeker vasthoudt aan zijn, reeds in het kader van zijn eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad, ongeloofwaardig bevonden relaas, met name zijn bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie van S. S.. Verzoeker heeft, in het kader van zijn huidig verzoek, een attest van de verzoeningscommissie en twee notariële verklaringen van familieleden voorgelegd om zijn relaas te staven. De Raad merkt op dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De Raad wijst verder op het gesolliciteerde karakter van de twee notariële verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen vóór hij Albanië verliet in november 2019. Deze verklaringen werden immers afgelegd door zijn familieleden en hebben aldus weinig objectieve bewijswaarde, temeer daar er in het kader van zijn eerste verzoek werd vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote dienaangaande volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegden. De Raad merkt voorts op dat aan het attest van de verzoeningscommissie onder leiding van N. S. geen bewijswaarde gehecht kan worden. Uit de

beschikbare informatie blijkt dat dergelijke attesten eenvoudig op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn. Bovendien blijkt uit deze informatie dat N. S.'s verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om valse bloedwraakattesten uit te reiken.

Daarnaast wijst de Raad er op dat verzoeker niet aanhaalt welke vragen er dan zouden zijn moeten gesteld geweest zijn op de DVZ in plaats van de "louter nietszeggende vragen (...) die geenszins ter zake doen", waardoor de commissaris-generaal eventueel (op basis van zijn antwoorden) tot een ander besluit zou zijn gekomen in het kader van zijn huidig verzoek.

6. Voorts stelt verzoeker dat: "VERZOEKER voegt onder zijn stuk vijf thans de verwijzingen naar drie video's uitgaande van de Albanese televisie waarop het proces van F. K. gelet de moord op S. S. , wordt belicht (stuk 5)."

De Raad wijst er op dat reeds in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad werd vastgesteld dat ofschoon de moord op S. S. door verzoekers neef F. K. niet ter discussie staat, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt ten gevolge van deze gebeurtenis in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie van S..

De Raad merkt daarnaast op dat deze (verwijzingen naar) video's echter niet vergezeld zijn van (een transcriptie met) een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze video's conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2021, stelt verzoekende partij dat zij geenszins kan akkoord gaan met de beschikking. Zij wijst er op dat er originelen worden toegevoegd die de bloedwraak en haar vrees voor vervolging aantonen.

Verzoekende partij verwijst tevens naar een video over de moord, eveneens een nieuw element dat niet werd onderzocht. Verzoekende partij meent dat de nieuwe elementen wel moeten aangenomen worden en de zaak opnieuw ten gronde dient onderzocht te worden. Verzoekende partij wijst er op dat slechts in één zaak de originelen werden ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht kunnen werpen op de grond in voormelde beschikking.

Verzoekende partij wijst er op dat er originelen worden toegevoegd die de bloedwraak en haar vrees voor vervolging aantonen en dat slechts in één zaak de originelen werden ingediend.

De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “5. Verzoeker stelt dat: “1. VERZOEKER deed zijn tweede asielaanvraag op 24.09.2020 en deze aanvraag werd overgemaakt aan verweerster op 16.10.2020 blijkens de bestreden beslissing.

Voor rekenig van zowel VERZOEKER als diens echtgenote werd door hen nav van deze tweede asielaanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal originele documenten ter hand gesteld waaruit blijkt dat zij wel degelijk in ALBANIË zeer ernstig worden bedreigd ingevolge bloedwraak en er vrezes voor hun leven en dit van hun kinderen, dit ingevolge een moord gepleegd door een familielid van VERZOEKER, F. K..

Zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als ten overstaan van verweerster heeft VERZOEKER dus formeel authentieke stukken bijgebracht.

Volgens de bestreden beslissing werden deze enkel in kopie bijgebracht, quod certe non.

(...)

Blijkbaar heeft de DVZ op 24.09.2020 het niet nodig geacht deze originele stukken in ontvangst te nemen (zie stuk 4) maar heeft zij gemeend deze stukken te kopiëren en in kopie aan verweerster toe te sturen en de originelen terug te geven aan VERZOEKER en diens echtgenote.

Verder werden aan VERZOEKER en diens echtgenote op 24.09.2020 louter nietszeggende vragen gesteld die geenszins ter zake doen en wijzen op onzorgvuldigheid en de onwil tot volledige bestudering van de tweede asielaanvraag door zowel de DVZ als verweerster, nu verweerster in de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van de door VERZOEKER bijgebrachte nieuwe stukken zagezegd in kopie, niet van dien aard is om deze als ‘nieuwe elementen’ te kunnen beschouwen, quod non. (...).”

Daargelaten de discussie of verzoeker al dan niet originele documenten heeft voorgelegd op de DVZ en deze al dan niet in originele vorm zijn overgemaakt aan het CGVS, wijst de Raad er op dat verzoeker vasthoudt aan zijn, reeds in het kader van zijn eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad, ongeloofwaardig bevonden relaas, met name zijn bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie van S. S.. Verzoeker heeft, in het kader van zijn huidig verzoek, een attest van de verzoeningscommissie en twee notariële verklaringen van familieleden voorgelegd om zijn relaas te staven. De Raad merkt op dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De Raad wijst verder op het gesolliciteerde karakter van de twee notariële verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen vóór hij Albanië verliet in november 2019. Deze verklaringen werden immers afgelegd door zijn familieleden en hebben aldus weinig objectieve bewijswaarde, temeer daar er in het kader van zijn eerste verzoek werd vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote dienaangaande volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegden. De Raad merkt voorts op dat aan het attest van de verzoeningscommissie onder leiding van N. S. geen bewijswaarde gehecht kan worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke attesten eenvoudig op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn. Bovendien blijkt uit deze informatie dat N. S.’s verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om valse bloedwraakattesten uit te reiken.

Daarnaast wijst de Raad er op dat verzoeker niet aanhaalt welke vragen er dan zouden zijn moeten gesteld geweest zijn op de DVZ in plaats van de “louter nietszeggende vragen (...) die geenszins ter zake doen”, waardoor de commissaris-generaal eventueel (op basis van zijn antwoorden) tot een ander

besluit zou zijn gekomen in het kader van zijn huidig verzoek.”. Met haar voorgaand algemeen betoog weerlegt noch ontkracht zij de voorgaande concrete vaststellingen omtrent deze documenten.

Waar verzoekende partij verwijst naar een video over de moord, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “6. Voorts stelt verzoeker dat: “VERZOEKER voegt onder zijn stuk vijf thans de verwijzingen naar drie video’s uitgaande van de Albanese televisie waarop het proces van F. K. gelet de moord op S. S. , wordt belicht (stuk 5).”.

De Raad wijst er op dat reeds in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad werd vastgesteld dat ofschoon de moord op S. S. door verzoekers neef F. K. niet ter discussie staat, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt ten gevolge van deze gebeurtenis in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie van S..

De Raad merkt daarnaast op dat deze (verwijzingen naar) video’s echter niet vergezeld zijn van (een transcriptie met) een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze video’s conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr.X (c)).”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

De Raad merkt op dat verzoekende partij nog steeds geen voor eensluidend verklaarde vertaling van (een transcriptie van) deze video’s heeft bijgebracht. De Raad wijst er verder nogmaals op dat reeds in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad werd vastgesteld dat ofschoon de moord op S. S. door verzoekende partij haar neef F. K. niet ter discussie staat, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt ten gevolge van deze gebeurtenis in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie van S..

Er wordt aldus wel degelijk rekening gehouden met de door verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek afgelegde verklaringen en neergelegde documenten. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt echter geenszins de verschillende eerder gedane vaststellingen op grond waarvan wordt besloten dat de door haar bij huidig volgend verzoek bijgebrachte elementen niet kunnen worden aangenomen als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog waar zij meent dat de nieuwe elementen wel moeten aangenomen worden en de zaak opnieuw ten gronde dient onderzocht te worden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS